मइं जाणिअ मिअलोअणि णिसिअरु कोइ हरेइ ।
जाव णु णवतलि सामलो धाराहरु वरिसेइ ॥ ७१ ॥

॥ इति क्वापि करुणां विचित्य ॥

तत्खलु क्व नु गता स्यात् ।

तिष्ठेत्कोपवशात्प्रभावपिहिता दीर्घं न सा कुप्यति
स्वर्गायोत्पतिता भवेन्मयि पुनर्भावार्द्रमस्या मनः ।
॥ सरोषं ॥ तां हर्तुं विबुधद्विषो ऽपि हि न मे शक्ताः पुरोवर्तिनीं
सा चात्यन्तमगोचरं नयनयोर्यातेति को ऽयं विधिः ॥ ७२ ॥

॥ द्विपदिकया दिशो ऽवलोक्य निःश्वस्य सास्रं ॥

अहो अपरावृत्तभागधेयानां दुःखं दुःखानुबन्धनमेव । कुतः ।

अयमेकपदे तया वियोगः
प्रियया चोपनतः सुदुःसहो मे ।
नववारिधरोदयादहोभि-
र्भवितव्यं च निरातपत्वरम्यैः ॥ ७३ ॥

॥ अनन्तरे चर्चरी ॥

जलहर संहर एहको पइ आठत्तओ
अविरलधारासारदिसामुहकत्तओ ।
ए मइ पुहवि भमन्ते जइ पिअ पेक्खीहिमि
तब्बे जंतु करीहिसि तंतु सहीहिमि ॥ ७४ ॥

॥ चर्चरिकया विचित्य ॥ वृथा खलु मया मनसः सन्तापवृद्धिरुपेक्ष्यते । यदा मुनयो ऽप्येवं व्याहरन्ति राज्ञा कालस्य कारणमिति तत्कि-